

In gesprek met een echte Reuselaar

Door Thijs van der Zanden

Onze pa hi van jongsaf on van alles ongepakt en hil hard gewerkt um wá in zén lééven te bereiken. Kom, ik zal efkes nar boven gôn um 't trouwbuukske van onze pa en ons moeke te haolen, ut is misschien wel gemak omdé bé de hand te hebben.

Wim van den Borne in zijn heituintje voor zijn woonhuis, maart 2004.

Aan het woord is de 80-jarige Wim van den Borne, de middelste in de rij van de negen kinderen van de in Hulsel geboren Nol van den Borne en zijn van de Kattenbos afkomstige vrouw Trien van Giele van Limpt.

Ouderlijk gezin

Onze pa is op 11 april 1888 geboren in Hulsel als zoon van opa Wout van den Borne en oma Philomien Goudsmits. Oma is twee keer getrouwd geweest. Haar eerste man heette Kuijpers. Een van haar voorkinderen was Sjef oom die met tante Nelleke was getrouwd. Opa en oma hadden vooraan op de Hoef in Hulsel, aan de kruising met de provinciale weg, een boerderij die in 1900 is afgebrand. Onze pa was pas 12 jaar oud en tot overmaat van ramp verloor hij in dat jaar ook nog zijn beide ouders. Hij is hij toen als jonge jongen een tijd opgevangen door de familie Verspaandonk, die tegenover hun afgebrande boerderij, een café hadden. Hij vertelde vroeger wel eens dat het een heel *auw gedoentje* was met een bedstee midden in het café. Naast dit café

De jonge Nol van den Borne in de deuropening van het oude Pakhuis van den Boerenbond omstreeks 1925. Hier kreeg hij zijn tweede bijnaam Nol van 't Pakhuis.

stond nog een café waarover in het heemblad *Steen voor Steen*, nummer 23, uitgegeven door de Heemkundegroep De Mierden een interessant verhaal is geschreven. Aangetoond is dat dit café, dat in Hulsel bekend was als 't *Dufkot*, in 1771 was gekocht door Peter van den Borne een zoon van Lambertus die de stamvader is van alle naamdragers van den Borne in de Kempen. Het café anex brouwerij is meer dan 140 jaar in handen geweest van de familie van den Borne. Met 12 jaar is onze pa gaan werken voor de eigenaren van Maatschappij de Utrecht die een landgoed aan het ontginnen en aanleggen waren tussen Lage Mierde en Esbeek. Onze pa was voor zijn leeftijd groot van stuk en gaf daarom bij zijn aanname een wat hogere leeftijd op zodat hij één cent per uur meer kon verdienen. Het werk bestond ondermeer uit dennenboompjes planten, *lupine umspaoien en sleu (sloten)* voor zijn leeftijd *schieten*. Ook is hij nog even in Reusel slagersknecht geweest. Eigenlijk wilde hij sigarenmaker worden omdat daar meer mee te verdienen was. Dat werd door de pastoor van Hulsel

Het centrum van Hulsel anno 1908. Op de achtergrond links het café van Sjaak Maas, het stamhuis van de Hulselse tak Van den Borne dat later het Dufkot is genoemd. Rechts het café van Verpaendonk. Hier heeft Nol van de Borne als jonge jongen na het overlijden van zijn ouders een tijd gewoond.

afgeraden omdat die vond dat hij te jong was om al geconfronteerd te worden met de in zijn ogen verkeerde praat van sigarenmakers. Hij ging toen werken bij *d'n Brouwer* (Kerkhofs) in Reusel die in de Lensheuvel een brouwerij en boerderij had. Hij verdiende daar 87 gulden per jaar inclusief kost en inwoning wat voor die tijd heel goed was. Er moest wel hard voor gewerkt worden. Dikwijls was hij aan het werk op het land in de Vloei, in de buurt van de Kattenbos. Hij nam dan geregeld een *kenneke* bier van de brouwerij mee om er zijn dorst mee te lessen. Prinsen Driekske (Louwers) wist dat want die kwam hem daar dan opzoeken om het *kenneke* mee leeg te drinken. Ook op de brouwerij was volop werk te doen. Een groot karwei was het schoonschuren van de ketels waarbij onze pa in de ketels moest kruipen. Later reed hij *d'n bierwaogen van d'n Brouwer* waarmee hij de caféhouders in Reusel en omgeving bezocht. Ze noemden onze pa in die tijd Brouwers Nol, vertelt Wim.

Naast *d'n Brouwer* woonde juffrouw Mina Willekens, een ongetrouwde zuster van burgemeester Adriaan Willekens. Bij haar was toentertijd Trien, de dochter van *Giele van Limpt* uit de Kattenbos in dienst. Om haar aandacht de trekken gooide onze pa wel eens *kaoiokes* tegen de ruit. Dat had blijkbaar

succes want op 9 april 1915 trouwde hij met haar. Onze pa en ons moeke gingen wonen in een gedeelte van het huis van *Kiske Schrijn* (Gijsbers). Ze hadden daar ook de beschikking over de stal. *Kiske* woonde zelf in een ander deel van het huis dat stond in de lengte tegen

Het jonge bruidspaar Nol van den Borne afkomstig van Hulsel en Trien van Giele van Limpt uit de Kattenbos op 9 april 1915.

Opa Giele van Limpt en oma Joanna Kwinten bij hun boerderij in de Kattenbos omstreeks 1910. Staande v.l.n.r. hun kinderen Trien, Willem en Nel.

de gracht van het chique huis van burgemeester Willekens. Het was in Nederland mobilisatietijd in verband met de Eerste Wereldoorlog die in België volop aan de gang was. Om wat bij te verdienen hadden onze pa en ons moeke grenssoldaten in de kost. De meesten waren huzaren, ze hadden hun paarden ook bij hen in de stal staan. Ons moeke had toen volop werk met eten koken, wassen en strozakken opschudden. Van haar heb ik wel eens gehoord dat ze van één soldaat zijn strozak heeft moeten verbranden omdat hij een *bedpisser*

was en er een verschrikkelijke stank uit zijn strozak kwam. Die huzaren wisten aan extra geld te komen door de haver voor de paarden te verkopen. Onze pa vond dat niet goed maar kon er niks aan doen omdat die haver van het van het leger was. Een van die soldaten die bij mijn ouders hebben gewoond was Toon van Dongen die hier is gebleven, later in Lage Mierde is getrouwd en daar ook is gaan wonen.

Omstreeks 1920 werd de boerderij van *Giele* van Limpt, de schoonvader van onze pa, verdeeld onder de kinderen. Onze pa en ons moeke erfden de helft van de boerderij waaronder ongeveer 8 hectare grond die gedeeltelijk uit hei bestond. Een van die stukken grond lag in 't Holland, nu de Hooge Mierdseweg. Hierop bouwde hij een nieuwe boerderij. Om de kost te kunnen verdienen moest er grond bijkomen. Hiervoor moest hei in het Beleven en op de van Ekelen haoi in de Sammeling ontgonnen worden. Het ploegen gebeurde door d'n Dijkman uit Bladel die hiervoor over twee paarden en een grote ploeg beschikte. Daarna werd door onze pa met veel handwerk de grond geschikt gemaakt om op te kunnen boeren.

Het gezin van Nol van den Borne en Trien van Limpt omstreeks 1935. Hun kinderen v.l.n.r. Miet, Wout, Nel, Mien, Anneke die in 1936 is overleden, Kees, Harrie, Giele en Wim.

Nol van 't Pakhuis

Al vrij snel ging onze pa op voormiddagen in 't Pakhuis van de Boerenbond werken waar *Hermenekes Thijs* (Vrijsen) de scepter zwaaide. Hij kon dit werk combineren met zijn boerenbedrijf doordat hij, voor het ploegen en andere werkzaamheden die met het paard moesten gebeuren, regelmatig de buurtgenoten Jan van Hollandse Sjo (van Herk) en Door Baelemans inhuurde.

Onze pa verrichtte op 't Pakhuis allerlei werkzaamheden waaronder het laden en lossen van de tram die daarvoor op een aparte wissel werd gezet. Het was heel zwaar werk dat veelal met de hand moest gebeuren. Zo moesten zakken kunstmest van soms wel 100 kilo per stuk, 6 hoog in het magazijn opgestapeld worden. Ook ander werk werd door onze pa uitgevoerd zoals eieren schouwen voor *d'n Aoierbond*, kleuren van rogge en het prikken van *érpel* om te voorkomen dat subsidiegelden twee keer geïnd werden. Ook de accijns-vrije *biejesuiker* werd door hem gekleurd. Om op krachten te blijven slurpte onze pa regelmatig een *gruun aoi* leeg dat in 't Pakhuis kapot was gegaan. Hij kreeg voor 't werk negen gulden per week waar hij heel content mee was. Op 't Pakhuis kreeg onze pa zijn tweede bijnaam, namelijk *Nol van 't Pakhuis*, vertelt Wim.

Nol van den Borne alias Brouwers Nol alias Nol van 't Pakhuis alias Nol Zak, omstreeks 1968. Hij werd al op 12-jarige leeftijd wees, heeft heel zijn leven hard gewerkt en was in Reusel en daarbuiten een graag gezien persoon.

Buurtbewoners

Voor de oorlog stond rechts van onze boerderij, richting Hooge Mierde, de boerderij van Tinuske van *Mertekens* Frans (Lavrijsen). Nog goed weet ik dat deze boerderij gebouwd werd. Dat heb ik onthouden omdat op een avond graaf Zeppelin met zijn grote ovale gasballon over de in aanbouw zijnde boerderij

Gouden bruiloft van Nol van den Borne en zijn vrouw Trien van Limpt op 26 april 1965. Op de voorgrond hun kleinkinderen Frans van Steenbergen en Brigitte van den Borne. Door de bekendheid van het gouden paar werd het een waar dorpsfeest.

Trien van Giele van Limpt omstreeks 1968. Samen met haar man Nol toonde ze tijdens de oorlog haar groot hart door honderden kinderen onderdak te bieden en te voeden zonder dat daar een noemenswaardige vergoeding tegenover stond.

vloog. Vanaf de zolder, waar nog geen kap op zat, stonden we het uitzonderlijke schouwspel te bekijken. Aan de ander kant schuin rechts van ons woonde *Kiske* een andere zoon van *Mertekens* Frans. Voorheen was deze boerderij nog een café geweest dat *Huisje ten Halven* werd genoemd. Naast *Kiske's* boerderij, richting *Hooge Mierde* stond de boerderij van *Gatten Thijs* (van der Zanden). De weduwe van *Thijs* te weten *Adriana Larmit* was twee keer getrouwd geweest het had voor- en nakinderen. Hun achternamen waren respectievelijk *Baelemans* en van der Zanden. In 't *Holland* kregen de kinderen al snel de bijnaam *Ba(e)legat*. Zoon *Door Baelemans* was, door het vroege overlijden van zijn vader en later ook zijn stiefvader, d'n boer op deze boerderij. *Door* was bovendien een zeer goede voerman die voor onze pa veel gewerkt heeft. Naast de boerderij van *Gatten Thijs* stond de boerderij van *Páächters Driek* (*Roijmans*). Het *Holland* was in die tijd een gemoedelijke buurt waar burenhulp groot goed was. Wanneer er op vrije dagen niet gewerkt hoefde te worden werden er door de jonge mannen in de buurt allerlei spelletjes gespeeld zoals *mitje stééken* en *stintje kletsen*.

De knappe Doortje Beekman uit Bladel omstreeks 1946. Geen wonder dat daar Wim van den Borne verliefd op werd. Ze had wel wat tijd nodig om aan zijn avances tegemoet te komen.

we te voet. Dikwijls *liep ik dan op* met mijn broer *Wout* en overbuurjongen *Harrie van Gatten Thijs* en zijn zusje *Miet*. Op de lagere school vond ik het niet alles een pretje. Rekenen kon ik geweldig goed maar taal lag me helemaal niet. De catechismus kreeg ik ook niet geleerd en moest daarvoor dikwijls voor straf op school blijven. Dat was niet altijd erg omdat ik thuis toch moest werken. Soms had ik zelfs een hekel aan ijsvrij omdat er dan meestal rog gedorsen moest worden. Eerst werden dan de *géerven* van de zolder gegooid en daarna in de hekelmachine bewerkt. Vervolgens werd in de kafmolen het kaf van het koren gescheiden. Ook *mááste-bóllekes raopen* en afgerotte posten uit de bossen halen waren werkzaamheden die we regelmatig moesten doen. Op zondagen en af en toe ook op andere dagen was er gelegenheid om andere dingen te doen zoals haktollen waarvoor ik van sisal zelf touw vlocht. Ook *veugeltjes zuuken*, ravotten in de Gagel of *vliegeren* op de gemaaide stoppelvelden waren geliefde bezigheden. Soms ging ik wel eens naar het stropen van snoeken kijken in de *Reuselse stroom* waarin *Door Baelemans* heel bedreven was. Hij deed dat met een

Lagere schooltijd

Naar de lagere school van de fraters gingen

strop die aan een stok zat. Vervolgens schoof hij de strop voorzichtig over de kop van de snoek gaf er een snok aan waardoor deze uit het water vloog. Door wist precies waar de snoeken te vinden waren en wanneer er gevist kon worden. Wel moesten we daarbij van Door heel stil zijn.

Op een keer heb ik geelzucht gekregen omdat ik uit de Reuselse stroom gedronken had. Op school bij de fraters is om die domme streek nogal gelachen, vertelt Wim.

Zakkenhandel

Op 't Pakhuis werd aan de boeren kunstmest en vismeel verkocht dat in jute zakken zat. Onze pa vroeg aan de boeren of ze de zakken voor hem wilden bewaren. Hij betaalde hen daar dan drie cent per stuk voor omdat hij wist dat hij per zak bij Max Wolf in Veghel 5 cent kon krijgen. Dat was de start van zijn zakkenhandel. Onze pa kreeg toen zijn derde bijnaam te weten, *Nol Zak*.

Op 't Pakhuis kwam onze pa toentertijd regelmatig Lowie Blockx uit Arendonk tegen. Lowie, *un kléén Bels ménneke*, verkocht pillen voor koeien die *dik stonden*. Onze pa zei op een keer tegen hem: "*Gé komt in Bels veul bé boeren hé. Wilde nie vur mén gebrúkte zakken opkóópen. Ik gééf ur*

drei cent per stuk vur." *Ut kléén Bels ménneke* kwam er al snel achter dat hij de zakken voor meer dan *drei* cent aan een slakkenmeelfabriek in Luik kon verkopen. In plaats van leverancier werd hij de grootste afnemer van de zakkenhandel van onze pa. Vanaf die tijd moesten mijn broers en ik op damesfietsen met onze pa bij de boeren zakken gaan verzamelen die we op centrale plaatsen bij bepaalde boeren in de schuur moesten afleveren. Dat deden we behalve in Reusel ook nog in de omliggende dorpen Hooge en Lage Mierde, Hulsel, Netersel, Bladel, Hoogeloon, Hapert en Duizel. Jan van Hollandse Sjo en Door Baelemans haalden met de hoogkar de zakken op de verzamelplaatsen op, vertelt Wim.

De Jonge Wacht omstreeks 1936. Knielend geheel rechts zit Wim van den Borne.

Op de binnenplaats van onze boerderij stond een kersenboom die drie grote hoofdtakken had. Deze boom zaagde onze pa om en zette deze vervolgens ondersteboven op de drie takkenpoten neer. Op die takken werden de zakken met de hand uitgeklopt. Kapotte zakken werden in het voormalige *perdskot* gerepareerd op een trapnaaimachine en met een *schèèrfmes* op maat gesneden. Bijna alle zakken werden afgeleverd aan Lowie Blockx in Arendonk. Later kwam in de plaats van de kersenboom een elektrische kloptrommel in de zaak.

Jonge jaren

Met mijn 13 jaar verliet ik de school van de fraters. Direct moest ik op de boerderij gaan helpen. In 't Broek bij de Gagel hadden we

Het gelukkige bruidspaar Wim van den Borne en de uit Bladel afkomstige Doortje Beekman op 23 augustus 1949.

De kinderen van Wim en Doortje van den Borne omstreeks 1963. V.l.n.r. José, Theo, Toos, Marrienne, Brigitte, en Noud. Op de achtergrond links de ouderlijke boerderij aan de Mierdseweg van opa Nol.

Vakantietijd in het gezin van Wim en Doortje van de Borne omstreeks 1965. Tijdens de zomervakantie kwam, om op krachten te komen, jarenlang Petra Langen uit voormalig Oost Duitsland bij hen logeren. V.l.n.r. staande Theo, moeder Doortje, Petra Langen en Noud. Zittend v.l.n.r. Toos, Brigitte, José en Marrienne.

een groot veld erwten staan waarin ik onkruid moest wieden. Al gauw was ik het dagenlange wieden beu en zei toen: "Ik wor nooit boer." Daarom begon ik als bosjesmaker bij *Harrie van 't Pôtje* (Hendrikx), een thuiswerker in de Schoolstraat. Bij hem heb ik ook het vak sigarenmaker geleerd wat in die tijd uitzonderlijk was voor jonge jongens. Ook andere Reuselnaren zoals *Piet Soep* (van Herk), *Vinus Pauw* (de Laat) en *Jan Snip* (Vosters) leerden daar voor sigarenmaker. Wel moest hiervoor 2 gulden per week betaald worden. Toen ik sigaren kon maken ben ik samen met *Jan Snip* als sigarenmaker begonnen bij Maes in Bladel. Omdat we nog zo jong waren kregen we maar de helft van het loon dat er toe stond. Als snel werden we aangeduid als zondebokken omdat we onder het tarief werkten. De Sigarenmakersbond dwong ons toen om in staking te gaan. We kregen hiervoor van de Bond een kleine vergoeding maar zaten wel zonder werk. Daarom ben ik voor 5 gulden per week als ombladtrekker begonnen bij Majoie in Tilburg. Voor de bus naar Tilburg moest 2 gulden betaald worden zodat er niet veel meer over bleef. Later kon ik toch weer als sigarenmaker bij Karel I in Reusel aan de slag. Op een keer zei onze pa: "*Es ge op unne keer un wéékloon van 20 gulden verdient, meu dut hauwen.*" Toen het zover was ging ik met dat bedrag een nieuwe fiets kopen. De fiets werd gekocht bij Leendert Sanders die op de Hoef in Reusel een zaak had. Het was een fiets van het merk Serva waar ik de koning te rijk mee was, vertelt Wim

Na de lagere school ben ik een tijd bij de Reuselse Jonge wacht geweest. De Jonge Wacht, een voorloper van Jong Nederland, was gehuisvest in het patronaat van de fraters. Fred Gevers, Jan van Loukes (Goudsmids), Stienen Nant (Dierkx) vormden er de leiding. Op een keer zijn we met de Jonge Wacht bij de paters van de Heilige Geest in Baarle Nassau op vakantie geweest, wat voor mij een hele ervaring was. We moesten stro van de zolder halen om er 's nachts op te kunnen slapen. Ik kwam toen op het idee het stro door het zolderraampje naar buiten te gooien zonder te weten dat onder dat raam de leiding zat te buurten en het een ander in de nek kreeg. Van Jan van Loukes (Goudsmits) heb ik toen nog een flinke *fléér* tegen mijn oren gekregen, lacht Wim.

Oorlog

Van het uitbreken van de oorlog in mei 1940 herinner ik me nog goed dat de sloot die voor de Karel I fabriek liep vol sigaren lag die er door de Duitsers waren ingegooid. Waarom ze dat hadden gedaan weet ik niet maar het maakte wel veel indruk. Om te voorkomen dat ik aangewezen zou worden voor werk in Duitsland ben ik in de zakkenhandel van onze pa begonnen.

*Veertig jarige
bruiloft van Wim en
Doortje van den
Borne op 23
augustus 1989.
Staande v.l.n.r.
Brigitte, José, Toos,
Marrienne en
Carolien. Zittend
Noud, vader Wim,
moeder Doortje en
Theo.*

Tijdens de oorlog kwamen er bij ons thuis regelmatig voogdijkinderen uit Rijswijk logeren. Deze kinderen kwamen via de broer van Jan Boerenkamp, die Kruisvaarder van St. Jan was. Bij ons waren soms wel meer dan 100 kinderen in de boerderij. Ze sliepen op stro in de schuur en in de stal. Ook elders in Reusel waren voogdijkinderen ondergebracht. Eten deden ze allemaal bij ons thuis. Het eten werd voor hen gekookt in een grote varkensketel die natuurlijk eerst wel goed schoon gemaakt was. Het smaakte hen goed want er werden grote hoeveelheden voedsel omgezet. Mijn broer Giele, was frater in Huize de la Salle in Boxtel. Hij heette daar frater Mizaël. Via hem kwamen er moeilijk opvoedbare kinderen en ook weeskinderen bij ons slapen en eten. Daar waren deugnieten bij. Dat merkte een politieagent die een eerder weggelopen jongen terug had gebracht. Hij was weer heel snel bij ons terug omdat hij zijn revolver kwijt was.

De export van zakken naar België viel in de oorlog helemaal stil. Gelukkig konden we nog wel leveren aan van Thiel in Beek en Donk en Evert van der Weijden in Helmond. Voor hen repareerden we ook zakken zodat er toch nog brood op de plank kwam.

Tijdens de bevrijdingsdagen waarbij ons huis en zakkenhandel een paar voltreffers kreeg hebben we ongeveer 14 dagen in de schuilkelder gezeten. Toen het schieten in Reusel begon kwam Snippe Jan (Vosters) met zijn gezin bij ons aan voor onderdak. Gelukkig hadden we twee schuilkelders gebouwd zodat we er allemaal in konden. Heel veilig voelden we ons niet omdat de Duitsers voordat het schieten begon de schuilkelders hadden afgekeurd omdat ze niet diep genoeg waren en te hoog boven de grond uitstaken.

*Wim van den Borne
bezig in zijn bedrijf
dat in 1989 is
overgenomen is door
zoon Noud. Wim is
tot op hoge leeftijd in
het zakkenbedrijf van
zijn zoon en opvolger
blijven werken.*

Trouwen

Na de oorlog verdienden we goed met het maken van antiklapbanden voor fietsen. *Kees Blek* (van den Borne) pelde uit vrachtwagenbanden dunne repen waarin ik een ijzerdraad stikte waardoor er een ronde band ontstond. Ook met het repareren van de antiklapbanden was goed te verdienen. Het ging zelfs zo goed dat ik met het verdiende geld van *Kiske Vet* (van Gestel) een zware motor kon kopen. Het was een 3,5 liter FN die *Kiske* tijdens de oorlog onder het stro verborgen had gehouden.

Op Reusel kermis vlak na de oorlog leerde ik Doortje Beekman kennen die diende bij Piet van de Smalle (van Herk). Mijn broer Wout werkte ook bij Piet van de Smalle en ik had hem daar wel eens geholpen bij het dorsen. Bij die gelegenheid had ik al een oogje op haar laten vallen. Op het kermisterrein is het toen voorzichtig *òngegòn*. Ze was nogal voorzichtig omdat ik in de jaren ervoor in haar ogen een wildebras was geweest. Ik had motor gereden waarmee ik een ongeluk had gehad. Ook had ik al een paar vriendinnen gehad en wel eens een paar biertjes teveel gedronken. Uiteindelijk is het toch goed gekomen en zijn we op 23 augustus 1949

De jongste kinderen Claire en Cecile van Loon, maart 2004.

getrouwd. We gingen wonen in een dicht afdak dat aan de loods van de zakkenhandel gebouwd was. Hierin werden twee kamers, een keuken en een bijkeuken gemaakt waar we goed mee vooruit konden. Hier zijn ons Marianne, onze Noud, onze Theo en ons Toos

De kinderen van Nol van den Borne en Trien van Limpt omstreeks 1990. V.l.n.r. Giele (Mizaël), Harrie, Nel, Mien, Miet, Wim en Wout.

geboren. In 1956 hebben we naast de zakkenhandel een nieuw huis gebouwd waar ons José, ons Brigitte en ons Caroliene geboren zijn. Op onze kinderen en de inmiddels 23 kleinkinderen zijn ons Doortje en ik, om wie ze zijn en wat ze hebben bereikt, altijd heel trots geweest, vertelt Wim stellig.

Opvolging zakkenhandel

In 1955 nam ik het bedrijf van onze pa over. Het bedrijf werd toen voor het eerst ingeschreven bij de Kamer van Koophandel onder naam 'Handel, fabricage en reparatie van Jute Zakken'. De omzet van jute zakken nam een steeds grotere vlucht. Er waren weken bij dat er met de stempelmachine 300.000 zakken voorzien werden van een merk. Kees van de Zwarte (van Limpt) heeft 38 jaar bij mij gewerkt en zijn broer Jo 14 jaar.

Jo van Meel, een van de weesjongens van onze Giele, die in de oorlog bij ons gelogeed had heeft ongeveer 15 jaar in de zaak gewerkt. De tijden veranderden, de handel in jute zakken zakte in elkaar doordat deze vervangen werden door plastic en synthetisch materiaal. Daar is de zaak nu voor het grootste deel op gebaseerd. In 1989 werd ik 65 en heb de zaak aan onze oudste zoon Noud overgedragen.

Slot

Wim heeft evenals zijn vader Nol altijd hard gewerkt om de zakkenhandel op te bouwen en om er een goede boterham te verdienen. Nadat hij de zaak al aan zijn zoon Noud had overgedragen is hij tot op hoge leeftijd in de zaak blijven werken.

Zijn ouders, die door Wim, pa en moeke worden genoemd hebben vooral in de oorlogsjaren hun sociaal karakter laten zien door honderden kinderen onderdak te bieden en te voeden zonder noemenswaardige vergoeding. Ook Wim heeft ongetwijfeld deze goede inborst van zijn ouders geërfd wat blijkt uit de contacten die hij nog steeds onderhoudt met Jo van Meel, een van de vroegere weesjongens, die 15 jaar bij hem in de zaak heeft gewerkt.

Zeven dagen in de week is hij vele uren te vinden bij zijn Doortje die al 10 jaar ernstig ziek is en om die reden verpleegd moet worden in het Verpleegtehuis te Bladel. Daarom stellen we met recht vast dat Wim van Brouwers Nol alias *Nol van 't Pakhuis* alias *Nol Zak* een echte Reuselnaar genoemd mag worden.

Gouden bruiloft van Doortje en Wim van den Borne op 23 augustus 1999. Hier het gouden stel trots posierend tussen hun kinderen, kleinkinderen en aangetrouwden. Doortje en Wim hebben goed gehoor gegeven aan de bijbelse tekst "gaat en vermenigvuldigt u."